

UZASADNIENIE

1. Zaskarżonym w odwołaniu skarżącego Postanowieniem z dnia 21 lutego 2019 r., sygn. akt RD 148/18, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych adca prawny na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych umorzył dochodzenie w sprawie dopuszczenia się przez radcę prawnego w okresie od 5 lipca 2013 r. do 20 stycznia 2014 r. przewinienia dyscyplinarnego polegającego na niezachowaniu należytej staranności, sumienności oraz niekierowanie się dobrem Klienta – w toku postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej (sygn. akt: V CSK), tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.
2. Analiza stanu faktycznego sprawy w utrzymanym w mocy przez OSD OIRP w całości postanowieniu nie dała podstaw Rzecznikowi dla postawienia zarzutów radcy prawnemu, z uwagi na brak znamion czynu zabronionego w jej postępowaniu nie naruszającym zasad wyrażonych w ustawie o radcach prawnych /dalej urp/ w zw. z przepisami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.
3. Rzecznik podkreślił, że radca prawny niezwłocznie po ustanowieniu jej pełnomocnikiem z urzędu dla poinformowała klienta o byciu jego pełnomocnikiem w zakresie wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie przeciwko i o zapłatę oraz poprosiła o pilny z nią kontakt. W ten sposób postąpiła w sposób zgodny z Regulaminem wykonywania zawodu radcy prawnego. Następnie, działając w zakresie swojego umocowania, wniosła w ustawowym terminie oraz z zachowaniem wymogów formalnych wynikających z przepisów Kodeksu postępowania cywilnego skargę kasacyjną w imieniu i na rzecz skarżącego.
4. Rzecznik uznał przy tym za bezzasadne i bezpodstawne twierdzenie skarżącego, jakoby pełnomocnik skarżącego był umocowany i tym samym zobowiązany do wniesienia skargi kasacyjnej w większej ilości spraw aniżeli w sprawie w prawomocnie zakończonym postępowaniu prowadzonym przez Sąd Okręgowy II Wydział Cywilny Odwoławczy pod sygn. akt: II Ca. Radca prawny nie była także zobowiązana do przedstawienia skarżącemu opinii prawnej o odmowie wniesienia skargi kasacyjnej w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia pełnomocnikowi o wyznaczeniu go pełnomocnikiem z urzędu, gdyż, uznając że istnieją ku temu podstawy, złożyła skargę kasacyjną z zachowaniem ustawowego terminu.
5. Za niezasadne Rzecznik uznał również zarzuty skarżącego dot. potrzeby wcześniejszego zaznajomienia się z aktami sprawy prowadzonej przez Sąd Okręgowy pod sygn. akt: II Ca przez radcę prawnego w miesiącach sierpniu, wrześniu i listopadzie 2013 r., gdyż termin wniesienia skargi kasacyjnej został dochowany, w związku z czym nie było

- niezbędne i prawem wymagane, aby pełnomocnik zapoznał się z aktami prowadzonego postępowania wcześniej aniżeli to uczynił.
6. Odnosząc się do głównego zarzutu skarżącego, tj. odmowy przyjęcia przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej z powodu niezastosowania się przez radcę prawnego [imię] wytycznych i wskazówek skarżącego, Rzecznik podkreślił, że radca prawny odpowiada za zachowanie należytej staranności wynikającej z profesjonalnego charakteru podejmowanych działań, nie zaś za efekt podjętych czynności. Czynności wykonywane przez radcę prawnego w imieniu i na rzecz swojego mocodawcy bliskie są bowiem realizowaniu obowiązków w ramach umowy zlecenia, a nie umowy o dzieło. Należyta staranność nie zawsze wiąże się zaś z osiągnięciem zamierzonego efektu końcowego. Wybór określonej taktyki procesowej oraz rodzaju podnoszonych zarzutów w piśmie procesowym również należy do radcy prawnego – jako profesjonalisty podejmującego określone czynności procesowe (w szczególności w postępowaniach, które – tak, jak wniesienie skargi kasacyjnej – z uwagi na wysoki poziom skomplikowania i liczne wymogi formalne wprowadzają przymus adwokacko-radcowski). Umowa zawarta z profesjonalnym pełnomocnikiem nie jest wszak umową rezultatu, a umową starannego działania.
- Konkludując Rzecznik uznał, że radca prawny [imię] działała w granicach należytej staranności i profesjonalizmu, bowiem złożyła skargę kasacyjną z zachowaniem prawem przewidzianego terminu, z uwzględnieniem wymogów formalnych tego pisma procesowego, kierując się tym samym dobrem klienta i działając lojalnie wobec skarżącego.
7. Niezależnie od wyżej przedstawionych argumentów Rzecznik podkreślił, że w niniejszej sprawie doszło do przedawnienia karalności deliktu dyscyplinarnego. Zgodnie bowiem z art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata. Gdyby przyjąć, że popełniony w ocenie skarżącego delikt dyscyplinarny miał miejsce z dniem złożenia skargi kasacyjnej, tj. 20 stycznia 2014 r., wówczas karalność wskazanego czynu ustałaby z dniem 20 stycznia 2017 r. Gdyby zaś nawet z ostrożności przyjąć, że wiedzę o potencjalnym delikcie dyscyplinarnym skarżący powziął dopiero w styczniu 2015 r., kiedy radca prawny [imię] poinformowała skarżącego o odmowie przyjęcia przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania, to do przedawnienia karalności czynu doszłoby w styczniu 2018 r. Skarżący pismo do Prokuratora Generalnego (skargę przekazaną według właściwości Rzecznikowi Dyscyplinarnemu OIRP [imię]) skierował natomiast dopiero w dniu 20 kwietnia 2018 r. (według daty prezentaty). Stąd na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 ze zm.) Rzecznik postanowił 21 lutego 2019 r. umorzyć dochodzenie w sprawie dopuszczenia się przez radcę prawnego [imię] w okresie od 5 lipca 2013 r. do 20 stycznia 2014 r. przewinienia dyscyplinarnego.
8. W doręczonym skarżącemu postanowieniu o umorzeniu dochodzenia Rzecznik pouczył, że służy na nie prawo wniesienia odwołania do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego [imię] za pośrednictwem Rzecznika Dyscyplinarnego [imię].

Okręgowej Izby Radców Prawnych
jego doręczenia.

w terminie 14 dni od daty

W dniu 22.03.2019 r. skarżący wniósł odwołanie od powyższego postanowienia do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP w Warszawie, które po przekazaniu go przez WSD KIRP według właściwości wpłynęło 08.04.2019 r. za pośrednictwem Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

W odwołaniu skarżący zwrócił się w ramach 8 zarzutów o:

1. rozpoznanie swojego odwołania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie,
2. przesłania skarżącemu protokołów przesłuchania jego i radcy prawnego przez Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP
3. dopuszczenie dowodów z 12 dokumentów sądowych i prokuratorskich wymienionych taksatywnie w 3 w kolejności zarzucie odwołania, zapisanych również w protokole posiedzenia OSD z 22.05.2019 r.
4. umożliwienie zapoznania się jeszcze przed rozprawą z tymi aktami spraw w OIRP
5. przesłuchanie radcy prawnego na okoliczność postępowania sprzecznego z prawem, niezgodnie z oświadczeniem woli pokrzywdzonego oraz wbrew interesowi pokrzywdzonego w zakresie powództwa skarżącego przeciwko o zapłatę w ramach sporządzania przez radcę prawnego przedmiotowej w sprawie skargi kasacyjnej,
6. rozpoznanie i uwzględnienie odwołania na rozprawie przez właściwy sąd na podstawie art. 64 ust. 1 w zw. z art. 70 ust. 3 urp,
7. zmianę zaskarżonego odwołaniem postanowienia oraz wydanie orzeczenia przez właściwy sąd o ukaraniu pełnomocnika z urzędu radcę prawnego na podstawie art. 64 ust. 1 urp, gdyż zarzucany radcy czyn może zawierać znamiona przestępstwa określonego w art. 296 k.k.,
8. w przypadku ukarania karą dyscyplinarną pełnomocnika z urzędu radcę prawnego orzeczenie przez właściwy Sąd zapłaty przez nią kwot wymienionych w 8 z kolei zarzucie odwołania tytułem odszkodowania na rzecz skarżącego za poniesione przez skarżącego koszty procesów, wynagrodzenia za pracę z rozszerzonego powództwa przed SR i przed SO zadośćuczynienia za pozbawienie pokrzywdzonego prawa do otrzymywania wynagrodzenia za pracę oraz prawa otrzymania stosownej emerytury z ZUS za piętnaście lat pracy.

Zarzuty te skarżący rozwinął w uzasadnieniu odwołania.

Na posiedzeniu Sądu Dyscyplinarnego w dniu 22.05.2019 r. skarżący wniósł o uchylenie postanowienia z dnia 21 lutego 2019 r. sygn. akt RD 148/18 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie gdyż przedłożone przez skarżącego wnioski i zarzuty są bezzasadne, bezprzedmiotowe lub zostały zrealizowane w toku czynności przygotowawczych przed posiedzeniem.

Ad 1/ Wniosek o rozpoznanie sprawy odwołania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny jest bezpodstawny, gdyż, wbrew pogładowi skarżącego, zgodnie z jednoznacznie przyjętą w dotychczasowej praktyce sądownictwa dyscyplinarnego wykładnią przepisu art. 70² pkt 1a urp, na który powołuje się w uzasadnieniu zarzutu skarżący, odwołania od postanowienia rzecznika dyscyplinarnego o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego rozpoznaje okręgowy sąd dyscyplinarny, z tym, że nie jako sąd pierwszej instancji ale jako sąd odwoławczy. Zwrot „z wyjątkiem rozpoznawania odwołania od postanowienia rzecznika dyscyplinarnego o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego” oznacza bowiem odstępstwo od zasady pierwszoinstancyjności OSD w przypadkach odwołań od postanowień o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego a nie brak właściwości w zakresie ich rozpatrywania. Stąd też Wyższy Sąd Dyscyplinarny przesłał w dniu 08.04.2019 r. pierwotnie wniesione do tego Sądu przez skarżącego w dniu 22.03.2019 r. odwołanie w niniejszej sprawie według właściwości do Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [imię] za pośrednictwem którego winno być ono wniesione do OSD OIRP [imię] a wobec zignorowania przez skarżącego wymaganej procedury wniesienia w ten sposób odwołania, o czym skarżący został prawidłowo pouczone w zaskarżonym postanowieniu Zastępcy Rzecznika, zostało ono zgodnie z właściwością przekazane przez Rzecznika w ramach OIRP [imię] do OSD tej Izby. Należy przy tym uzupełniająco przytoczyć, że zgodnie z art. 62 ust. 1 urp Wyższy sąd dyscyplinarny rozpatruje wprawdzie odwołania ale tylko od orzeczeń okręgowych sądów dyscyplinarnych, nie zaś zatem od postanowień Rzecznika Okręgowej Izby Radców Prawnych.

Ad 2/ Wniosek skarżącego o przesłanie protokołów przesłuchań w dochodzeniu „przeleżał się” wraz z całym odwołaniem w związku z pominięciem przez skarżącego pouczenia Rzecznika - od 22.03.2019 r. w Wyższym Sądzie Dyscyplinarnym zanim został przekazany przez RD OIRP [imię] do OSD OIRP [imię] według właściwości. Przy tym na podstawie art. 156 § 2 k.p.k. kopie dokumentów z akt sprawy wydaje się na wniosek m. in. skarżącego odpłatnie. Natomiast od kopii wykonanej samodzielnie nie pobiera się opłaty. Wobec udostępnienia w dniu 6 maja 2019 r. na podstawie art. 156 § 1 k.p.k. skarżącemu całych akt postępowania dyscyplinarnego wraz z wnioskowanymi do przesłania protokołami i wykonanie przez skarżącego na podstawie art. 156 § 2 zd. ostatnie bezpłatnie ich kopii przez wykonanie z nich zdjęć /karta 150 akt sprawy/ bezcelowe i zbędne z natury rzeczy stało się ponowne udostępnienie tych protokołów odpłatnie

skarżącemu wobec zaspokojenia przez skarżącego potrzeby zapoznania się z nimi w sposób utrwalony za pomocą fotografii.

Ad 3/ Sąd w sposób uzasadniony postanowił na posiedzeniu w dniu 22.05.2019 r. oddalić wniosek skarżącego o dopuszczenie dowodów z dokumentów sądowych i akt prokuratorskich wymienionych w punkcie 3 zarzutów odwołania jako zbędnych, gdyż nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy albowiem albo nie dotyczą przedmiotowej dla niniejszego postępowania wniesienia przez radcę prawnego skargi kasacyjnej albo znajdują się w aktach sprawy w zakresie wystarczającym dla rozpatrzenia odwołania /sprawy pod sygn. akt: VI C [Ca ; V CSK i nie pozostają w związku z umorzeniem postępowania przez Rzecznika z powodu przedawnienia karalności zarzucanego radcy prawnemu czynu na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

Ad 4/ Umożliwienie zapoznania się przez skarżącego jeszcze przed rozprawą /z tym, że odwołanie skarżącego rozpoznawane jest na posiedzeniu/ z całością akt sprawy w OIRP [Ca ; V CSK, w tym z częścią wymienionych w punkcie 3 odwołania akt sądowych pod sygn. akt VI C [Ca ; II Ca ; V CSK miało miejsce, jak wskazano przy omawianiu zarzutu 2 odwołania, jeszcze przed posiedzeniem, w dniu 6 maja 2019 r., przy tym skarżący utrwalili je bezpłatnie za pomocą fotografii.

Ze względu na uzasadnione oddalenie wniosku skarżącego o dopuszczenie pozostałych dowodów z akt sądowych i prokuratorskich znajdujących się poza aktami sprawy dyscyplinarnej zapoznanie się przez skarżącego z tymi aktami może nastąpić przez zwrócenie się o ich udostępnienie wprost do organów sądowych lub prokuratorskich będących w ich posiadaniu.

Na postanowienie w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych nie przysługuje środek odwoławczy, gdyż w myśl art. 70⁴ urp odwołanie przysługuje tylko od postanowień kończących postępowanie dyscyplinarne, ani też nie jest przewidziane osobno do zaskarżenia /art. 459 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 urp/.

Ad 5/ Sąd postanowił również oddalić wniosek dowodowy skarżącego o przesłuchanie jako świadka radcy prawnego [Ca, gdyż wskazane w nim przez skarżącego do udowodnienia postępowanie radcy prawnego sprzeczne z prawem wbrew woli i interesowi klienta stanowi w istocie rzecz tęsk skargi do rozstrzygnięcia przez organ dyscyplinarny, co do której radca prawny wyraziła już swoje stanowisko w dochodzeniu zaprzeczając temu zarzutowi /k. 69-71 akt sprawy/.

Tak jak wskazano i przytoczono przepisy w punkcie wyżej ad 4/ i na to postanowienie w kwestii dowodów nie przysługuje środek odwoławczy.

Ad 6/ Rozpoznanie odwołania w niniejszej sprawie od postanowienia o umorzeniu postępowania przez właściwy sąd następuje, jak wskazano przy odniesieniu się do pierwszego z zarzutów odwołania, na podstawie art. 70² pkt 1a w związku z art. 62 ust. 1 urp, przez rozpatrujący sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP

czynu, jak każdy zresztą inny z zarzutów co do postanowienia Rzecznika, nie zmienia postaci rzeczy co do wskazanego sposobu i formy rozpoznania całego odwołania od postanowienia Rzecznika..

Ad 6/ c.d. i 7/

Skarżący dopatruje się niesłusznie nie tylko deliktu w postępowaniu radcy prawnego ale nadto skarżący dopatruje się niesłusznie w zachowaniu radcy prawnego znamion przestępstwa.

Najpierw w kwestii zarzucanego deliktu dyscyplinarnego.

Skarżący niesłusznie podtrzymuje tu w pierwszym rzędzie, tak jak w skardze, także w zeznaniach przed Rzecznikiem /karta 76/ że radca prawny pełnomocnik z urzędu winna była wnieść w jego imieniu dwie skargi kasacyjne w sprawie zakończonej prawomocnie przed Sądem Okręgowym [redacted] pod sygn. akt II Ca [redacted] a poprzedzonej sprawą przed Sądem Rejonowym [redacted] VI Wydział Cywilny sygn. akt VI C [redacted]

Wywodzi przy tym, że skargi miały dotyczyć sprawy z nakazu zapłaty z weksla oraz w sprawie rozszerzonego powództwa pod powyższą sygn. akt Sądu Rejonowego.

Należy to stanowisko uznać za bezwzględnie chybione.

Przede wszystkim umocowanie radcy do wniesienia skargi kasacyjnej przez pełnomocnika z urzędu, którym została radca prawny [redacted] Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2013 r. sygn. akt VI C [redacted] nastąpiło zgodnie z jego brzmieniem celem sporządzenia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego [redacted] pod sygn. akt II Ca [redacted], zgodnie z wnioskiem skarżącego /k. 8 akt/. A zatem do jednej skargi od jednego wyroku.

Już w tej sytuacji w żaden sposób nie można dopuścić, że umocowanie to, jak słusznie ustala Rzecznik, dotyczyło wniesienia większej ilości skarg kasacyjnych przez pełnomocnika z urzędu. Również ustanowiona pełnomocnikiem radca prawny [redacted]

poinformowała, że jest pełnomocnikiem z urzędu w sprawie skargi kasacyjnej od wyroku w sprawie przeciwko [redacted] o zapłatę /k.9/. A zatem też, że jest pełnomocnikiem do sporządzenia jednej skargi od jednego wyroku. Stąd o tyle zarówno bezpodstawnie, jak i niezrozumiale dla Sądu, brzmi stwierdzenie skarżącego w odwołaniu, że w tej informacji radcy nie ma oświadczenia, że była jedynie umocowana do wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie o zapłatę z weksla.

W związku z powyższym należy istotnie wskazać, że w polskiej procedurze cywilnej nie istnieje w jakikolwiek sposób instytucja dwóch czy więcej skarg kasacyjnych od jednego wyroku, a nadto nie tylko, że jedna ale i tylko od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji /” Od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku stronamoże wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego ...” - art. 398¹ § 1 k.p.c./.

Skargę kasacyjną wnosi się zatem od prawomocnego wyroku drugiej instancji, niezależnie od przebiegu postępowania w instancji pierwszej, w tym również, tak jak zgłasza skarżący, zmiany i rozszerzenia powództwa w tej instancji, w ramach tej samej

W związku z powyższym należy istotnie wskazać, że w polskiej procedurze cywilnej nie istnieje w jakikolwiek sposób instytucja dwóch czy więcej skarg kasacyjnych od jednego wyroku, a nadto nie tylko, że jedna ale i tylko od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji /” Od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku stronamoże wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego ...” - art. 398¹ § 1 k.p.c./.

Skargę kasacyjną wnosi się zatem od prawomocnego wyroku drugiej instancji, niezależnie od przebiegu postępowania w instancji pierwszej, w tym również, tak jak zgłasza skarżący, zmiany i rozszerzenia powództwa w tej instancji, w ramach tej samej sprawy. Złożoność czy nawet wielowątkowość sprawy w rejonie, o ile przebiega w ramach sprawy pod jedną sygnaturą akt /tu: SR VI C nie powoduje jakichkolwiek skutków w sytuacji zamknięcia procesu jednym wyrokiem pod jedną sygn. /tu: SO II Ca dla możliwości osobnego wniesienia skargi kasacyjnej dla każdego z tych wątków toczących się przed sądem rejonowym. Skargą kasacyjną i to tylko jedną objęte może być tylko jedno prawomocne rozstrzygnięcie drugiej instancji w najbardziej nawet złożonej sprawie na etapie instancji pierwszej.

M. in. z tego też powodu, tj. uporządkowanego także ilościowo sposobu wnoszenia skarg kasacyjnych obowiązuje na podstawie art. 87¹ § 1 k.p.c. zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych /tzw. przymus adwokacko - radcowski/.

W aktach sprawy nie ma też żadnego innego umocowania dla radcy prawnego w celu sporządzenia skargi kasacyjnej, stąd słusznie wywodzi Rzecznik Dyscyplinarny, że radca prawny była obowiązana do wniesienia skargi kasacyjnej jedynie w prawomocnie zakończonym postępowaniu prowadzonym przez Sąd Okręgowy

II Wydział Cywilny Odwoławczy pod sygn. akt: II Ca , co ostatecznie pozwala potwierdzić słuszność zajętogo w tej kwestii stanowiska Rzecznika.

Kolejnym chybionym zarzutem w ramach punktów 6 i 7 odwołania jest stwierdzenie, że wbrew ustaleniom Rzecznika radca prawny postępowała niezgodnie z pisemnym oświadczeniem woli skarżącego co do sposobu wniesienia skargi kasacyjnej czym naruszyła jego interes. W toku wywodu uzasadnienia odwołania skarżący podnosi, że Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż radca prawny nie wykazała dostatecznie przesłanki wystąpienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Zdaniem skarżącego, skoro Sąd Najwyższy uznał, iż nie zostały spełnione przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej sporządzonej przez radcę prawnego z tytułu podniesionego w skardze wystąpienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to tym samym radca prawny nie wykazała aby jej wniosek istotnie został podyktowany takimi przesłankami. W tym świetle radca prawny w toku postępowania przed Sądem Najwyższym postępowała sprzecznie z prawem, niezgodnie z pisemnym oświadczeniem woli pokrzywdzonego, jak też niezgodnie z interesem pokrzywdzonego.

Rzecznik w tej kwestii słusznie jednakże podkreślił, a Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela to stanowisko, że radca prawny odpowiada za zachowanie należytej staranności wynikającej z profesjonalnego charakteru podejmowanych działań, nie zaś za efekt podjętych czynności. Wybór określonej taktyki procesowej oraz

rodzaju podnoszonych zarzutów w piśmie procesowym również należy do radcy prawnego – jako profesjonalisty podejmującego określone czynności procesowe (w szczególności w postępowaniach, które – tak, jak wniesienie skargi kasacyjnej – z uwagi na wysoki poziom skomplikowania i liczne wymogi formalne wprowadzają przymus adwokacko-radcowski). Umowa zawarta z profesjonalnym pełnomocnikiem nie jest wszak umową rezultatu, a umową starannego działania.

Sąd Dyscyplinarny zauważa przy tym tylko dodatkowo, że nie istnieją uregulowania prawne obligujące radcę prawnego do uwzględniania stanowiska, poglądów, wskazówek czy wytycznych strony przy sporządzaniu skargi kasacyjnej. Wynika to z założeń, o których zaznacza Rzecznik, przymusu adwokacko - radcowskiego, których przyjętym już standardem nie jest sygnowanie tego typu opracowań.

Skarga kasacyjna ma charakter wysoce sformalizowany, przy tym należy rozróżnić samą treść skargi opartej na naruszeniu prawa materialnego lub przepisów postępowania /art. 398³ § 1 k.p.c./ od warunków przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania /art. 398⁹ § 1 k.p.c./, tzw. przedsąd kasacyjny. Sąd Najwyższy nie stanowi trzeciej instancji dla prawomocnych wyroków zapadłych w instancji drugiej. Ograniczenia wniesienia skargi kasacyjnej do SN mają zarówno bezwzględny wymiar kwotowy lub przedmiotowy /art. 398² k.p.c./, jak i wspomniany wymiar ocenny z tytułu wystąpienia w sprawie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania. Przedsąd polega na przeprowadzeniu przez SN wstępnego badania skargi kasacyjnej z punktu widzenia celowości jej rozpoznania z przyczyn związanych przede wszystkim z interesem publicznym. SN bada w ramach przedsądu tylko okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym. /L. Bagińska, Skarga kasacyjna w postępowaniu cywilnym, Warszawa 2015, s. 201-202/.

Wybór przez pełnomocnika któregoś z wariantów przyjęcia skargi do rozpoznania w interesie publicznoprawnym jest zatem konieczny niezależnie od racji samej skargi. Innymi słowy mówiąc, nawet zakładając, że sądy drugiej instancji orzekły nietrafnie, a w związku z tym skarga kasacyjna uzyskuje szanse na jej pomyślne przeprowadzenie, to mimo to w sprawie musi wystąpić jako przesłanka dopuszczenia przez SN skargi do rozpoznania albo istotne zagadnienie prawne albo potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów, albo nieważność postępowania albo oczywistość skargi.

Radca prawny dostrzegła i uznała, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne. Tak przyjęte założenie mieści się, jak słusznie podkreśla Rzecznik, w zakresie należytej staranności radcy prawnego co do wyboru określonej taktyki procesowej oraz rodzaju podnoszonych zarzutów w piśmie procesowym. Należy przy tym zwrócić uwagę, że mimo, iż skarga kasacyjna nie została przyjęta do rozpoznania, to jednak Sąd Najwyższy uznał podjęte działania radcy na rzecz skarżącego w zakresie sporządzenia skargi kasacyjnej w kategorii należytej staranności przyznając radcy prawnemu kwotę 2400 zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu

kasacyjnym /Postanowienie SN z dnia 16 października 2014 r. sygn. akt 156/14 - karta 27/. W przypadku stwierdzenia przez Sąd Najwyższy braku należytej staranności, nadto wyeksplikowanej wtedy zawsze przez SN w uzasadnieniu, jak wynika z dotychczasowej w tej mierze praktyki, nie dochodzi do przyznania tych kosztów, co skutkuje odmową przyznania pełnomocnikowi z urzędu w takim przypadku kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, a co nie jest w orzecznictwie SN rzadkością.

Radca prawny działała zatem w granicach należytej staranności i profesjonalizmu, bowiem złożyła skargę kasacyjną z zachowaniem prawem przewidzianego terminu, z uwzględnieniem wymogów formalnych tego pisma procesowego, kierując się równocześnie dobrem klienta i działając lojalnie wobec skarżącego.

Co do sugerowanych przez skarżącego znamion przestępstwa w zarzucanym czynie radcy prawnego i upatrywania jego skutków dla braku przedawnienia karalności w sprawie.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego umorzył zaskarżone postanowienie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 ze zm.) z powodu przedawnienia karalności zarzucanego radcy prawnemu deliktu dyscyplinarnego, w oparciu o art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, który stanowi, że nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata.

Rzecznik prawidłowo przyjmuje, że popełniony w ocenie skarżącego delikt dyscyplinarny polegający na niezachowaniu należytej staranności, sumiennosci oraz niekierowanie się dobrem Klienta - o w toku postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej (sygn. akt: V CSK) miał miejsce z dniem złożenia skargi kasacyjnej, tj. 20 stycznia 2014 r. i wówczas karalność wskazanego czynu ustaje z dniem 20 stycznia 2017 r. Gdyby zaś nawet z ostrożności przyjąć, jak czyni to Zastępca Rzecznika, że wiedzę o potencjalnym delikcie dyscyplinarnym skarżący powziął dopiero w styczniu 2015 r., kiedy radca prawny poinformowała skarżącego o odmowie przyjęcia przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania /vide k. 26 akt sprawy - pismo z dnia 08.01.2015r. kierowane do) zawierające informację o treści postanowienia SN w sprawie sygn. akt V CSK w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania/, to do przedawnienia karalności czynu dochodzi w styczniu 2018 r., kiedy to skarżący pismo to odebrał /vide: k. 77 akt sprawy - zeznania skarżącego w toku dochodzenia, k. 115 - odwołanie - wskazanie dokładnej daty doręczenia pisma skarżącemu 26 stycznia 2015 r./ Skarżący pismo do Prokuratora Generalnego (skargę przekazaną według właściwości Rzecznikowi Dyscyplinarnemu skierował natomiast dopiero w dniu 20 kwietnia 2018 r. (według daty prezentaty - k. 1 akt sprawy). Zatem nawet w tym drugim wypadku późniejszego przyjęcia daty początkowej /26 stycznia 2015 r./ dla liczenia terminu przedawnienia

karalności zarzucanego przez skarżącego radcy prawnemu deliktu dyscyplinarnego, ustalenie chronologii zdarzeń prawnych w niniejszej sprawie również bezsprzecznie wykazuje upływ trzech lat w dniu 26 stycznia 2018 r. od daty możliwości jego popełnienia, co przedawnia skuteczny dla jej rozpoznania w postępowaniu dyscyplinarnym wpływ skargi z 20 kwietnia 2018 r. o ponad 2 miesiące.

W przedstawionej sytuacji, skoro na mocy art. 70 ust. 1 urp nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego w związku z przedawnieniem karalności deliktu, Rzecznik Dyscyplinarny jedyne co mógł trafnie w sytuacji toczącego się postępowania dyscyplinarnego w toku dochodzenia uczynić, to, zgodnie z właściwie zastosowanym art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ urp, dochodzenie zaskarżanym postanowieniem z dnia 21 lutego 2019 r. umorzyć.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie podziela w żadnym razie stanowiska skarżącego przedstawionego w odwołaniu w 7 z taksatywnie wyliczonych w nim zarzutów, iż nie doszło do przedawnienia karalności deliktu zarzucanego radcy prawnemu albowiem czyn radcy prawnego pełnomocnika z urzędu

może nosić znamiona przestępstwa określonego w art. 296 k.k. W takiej zaś sytuacji, zdaniem skarżącego, na podstawie art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych, jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie /w tekście odwołania raczej mylnie użyte - przewinienie - biorąc pod uwagę brzmienie przepisu i kontekst zarzutu/ dyscyplinarne następuje dopiero z upływem okresu przedawnienia karalności przestępstwa od dnia 26 stycznia 2015 r. licząc bieg przedawnienia.

Aby w pełni odnieść się do tego zarzutu należy w pierwszym rzędzie podkreślić, że Sąd Dyscyplinarny ocenia aktywność radcy prawnego

jak wcześniej uzasadnił, w zakresie wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie skarżącego, bez znamion deliktu, dzieląc w tym zakresie stanowisko Rzecznika.

Skoro zatem postępowanie radcy prawnego nie nosi znamion deliktu dyscyplinarnego, to też i tym samym nie nosi znamion przestępstwa. Algorytm przedawnienia deliktu w związku z przestępstwem polega bowiem na tym, że dopiero stwierdzone przewinienie dyscyplinarne upoważnia do doszukiwania się znamion przestępstwa w takim czynie radcy prawnego.

W sytuacji z kolei odwrotnej, to jest takiej, że ze znamion przestępstwa radcy prawnego może wynikać jednocześnie delikt dyscyplinarny, wymagane jest uprzednie uznanie takiego czynu za przestępstwo w postępowaniu karnym, z czym w niniejszej sprawie rozpatrywanej w postępowaniu dyscyplinarnym, nie mamy do czynienia. Sąd Dyscyplinarny nie posiada kognicji do rozstrzygania czy czyn pełnomocnika z urzędu radcy prawnego mimo, że w świetle ustaleń postępowania dyscyplinarnego przed Sądem Dyscyplinarnym nie stanowi deliktu dyscyplinarnego, może mimo to nosić znamiona przestępstwa. To kwestia postępowania karnego.

Sama zarzucana w odwołaniu możliwość istnienia znamion przestępstwa z art. 296 k.k. w czynie radcy prawnego nie aktualizuje zastosowania art. 70 ust. 3 urp w kwestii wydłużenia okresu przedawnienia karalności zarzucanego radcy przewinienia

dyscyplinarnego, gdyż przepis urp wymaga aby czyn ten zawierał znamiona przestępstwa, a nie tylko ich możliwość.

Sąd Dyscyplinarny, jak zaznaczył w tej sekwencji uzasadnienia, nie stwierdza znamion przestępstwa w czynie radcy wobec braku znamion deliktu, zaś skarżący nie przedłożył, poza swoim domniemaniem w tej kwestii, orzeczenia co do popełnienia przez radcę prawnego przestępstwa stwierdzonego w ramach postępowania karnego.

Sytuacja przedawnienia karalności zarzucanego radcy prawnemu deliktu dyscyplinarnego nie budzi zatem w żaden sposób wątpliwości Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego. W związku z powyższym, uznając rozstrzygnięcie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w przedmiocie umorzenia dochodzenia z tego powodu za trafne, należało postanowienie z dnia 21 lutego 2019 r. sygn. akt R.D. 148/18 w postępowaniu przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym z odwołania skarżącego utrzymać w mocy.

Ad 8/ Nie stanowią przedmiotu rozpoznania przez OSD jako instancję odwoławczą od postanowienia Rzecznika o umorzeniu dochodzenia roszczenia skarżącego wobec radcy prawnego o zwrot określonych kwot tytułem wskazanych w tym zarzucie odszkodowań, poniesionych przez skarżącego dotychczas kosztów procesu, wynagrodzenia za pracę czy zadośćuczynienia oraz prawa do emerytury albowiem kwestie te w ogóle nie podlegają procedurze dyscyplinarnej.

W postępowaniu dyscyplinarnym radcowie prawni na podstawie art. 64 urp podlegają jedynie odpowiedzialności dyscyplinarnej nie zaś finansowej z tytułu roszczeń wysuwanych przez klienta wobec radcy jako jego pełnomocnika.

Zasądzanie zgłaszanych w tej mierze roszczeń finansowych nie mieści się w katalogu kar dyscyplinarnych wymienionych enumeratywnie w art. 65 urp, a przewidziana wśród nich kara pieniężna orzekana jest na rzecz OIRP.

O ile zatem, zdaniem skarżącego, na skutek sprzecznego z prawem postępowania radcy prawnego - pełnomocnika z urzędu skarżący został pozbawiony możliwości dochodzenia słusznych roszczeń, zwrotu poniesionych kosztów sądowych, należności i zapłat wymienionych w tym zarzucie, to służą w celu ich dochodzenia inne środki przewidziane w odrębnych od postępowania dyscyplinarnego trybach postępowania niezależnie od uprzedniego ukarania karą dyscyplinarną pełnomocnika z urzędu.

Wreszcie należy na marginesie zaznaczyć, że przewidziana w art. 46 § 1 k.k., na który powołuje się skarżący, możliwość w razie skazania orzeczenia odszkodowania lub zadośćuczynienia mieści się w Rozdziale Va Kodeksu karnego, który nie jest już objęty odesłaniem w sprawach nieuregulowanych w zakresie postępowania dyscyplinarnego urp albowiem odesłanie to w myśl art. 74¹ pkt 2 urp obejmuje tylko rozdziały I - III tego Kodeksu, wobec czego przepis ten nie podlega zastosowaniu w postępowaniu dyscyplinarnym uregulowanym w urp.

Stąd zgłaszane w odwołaniu powyższe roszczenia finansowe wobec radcy prawnego nie podlegają rozpoznaniu przez Sąd Dyscyplinarny w niniejszym postępowaniu odwoławczym od postanowienia o umorzeniu postępowania

dyscyplinarnego ze względu na zrelacjonowany jego przedmiot i zakres przewidzianych środków dyscyplinujących.

Podsumowując, należy zatem stwierdzić, że zarzuty odwołania zostały w sposób gruntowny rozpoznane przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zgodnie z art. 433 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

Skoro nie znalazły one potwierdzenia w toku postępowania odwoławczego OSD OIRP stwierdza brak przesłanek do żądanego przez skarżącego uchylenia zaskarżonego postanowienia z dnia 21 lutego 2019 r. o sygn. akt R.D. 148/18, wobec czego należało orzec jak na wstępie.

Łączne koszty postępowania wyniosły 1.750 zł /jeden tysiąc siedemset pięćdziesiąt złotych/, kosztami tymi w całości została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych zgodnie z przepisem art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych.

Odnosząc się do 3 pism skarżącego wniesionych do OSD OIRP już po zamknięciu posiedzenia w przedmiotowej sprawie w dniu 22.05.2019 r.:

1. pisma z dn. 23.05.2019 r. wniosku o doręczenie protokołu posiedzenia z 22 maja 2019 r., Sąd zauważa, że skarżący nie określił się co do postaci jego udostępnienia w postaci kopii czy uwierzytelnionego odpisu z akt sprawy; przy tym Sąd zwraca uwagę, że udostępnianie tego dokumentu w każdej postaci sporządzonej przez Sąd jest odpłatne, a stawka za stronę kserokopii wynosi 1 zł, za uwierzytelniony odpis 6 zł. Protokół liczy 4 strony. Sprecyzowanie wniosku i wniesienie stosownych opłat stanowi podstawą wydania dokumentu. Opłatę należy wnieść na rachunek OIRP

Nr

ze wskazaniem syn. akt OSD 29/19 a dowód wpłaty załączyć do spreycyzowanego wniosku. Sąd zwraca też uwagę, że od kopii wykonanej samodzielnie nie pobiera się opłaty. Sąd też skarżący może ponownie, tak jak już to uczynił w dniu 6 maja 2019 r., bezpłatnie wykonać fotokopie stron protokołu w Biurze Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego po uprzednim umówieniu wizyty w tym celu lub przyjscia w poniedziałek lub środę w godzinach pracy biura od 9:00 do 16:00. Akta sprawy będą dostępne do czasu otrzymania przez OSD OIRP z poczty zwrotek jako dowodu odbioru przez uprawnionych niniejszego postanowienia wraz z uzasadnieniem na piśmie. Potem akta zostaną wraz z zażaleniem skarżącego z dnia 29.05.2019 r., przekazane do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego;

2. pisma z dn. 23.05.2019 r. o doręczenie postanowień i zarządzeń zapadłych na posiedzeniu w dn. 22.05.2019 r. wraz z ich pisemnym uzasadnieniem, jeżeli przysługuje na nie środek zaskarżenia, Sąd informuje, że wszystkie postanowienia Sądu z posiedzenia w dn. 22.05.2019 r. znajdują się w protokole posiedzenia z 22.05.2019 r., który zostanie udostępniony skarżącemu jak w odpowiedzi na powyższe pismo z 23.05.2019 r. pod 1 wraz z zawartymi w jego treści postanowieniami. Sąd tylko przypomina, jak już wykazał wcześniej w treści wywodu uzasadnienia co do zarzutu ad 4/ i ad 5/ odwołania, że odwołanie w

postępowaniu dyscyplinarnym przysługuje tylko od postanowień kończących to postępowanie lub od odwołań odrębnie przewidzianych w k.p.k. W protokóle z dnia 22.05.2019 r. takich postanowień nie ma, gdyż nie są nimi ani znajdujące się w protokole postanowienia w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych ani o charakterze porządkującym przebieg posiedzenia. Stąd nie przysługuje na nie środek odwoławczy.

3. zażalenia skarżącego z dnia 29.05.2019 r. do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych, zostanie ono po otrzymaniu zwrotek po doręczeniu wszystkim uprawnionym niniejszego postanowienia z uzasadnieniem przesłane zgodnie z dyspozycją skarżącego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 426 § 1 k.p.k. od niniejszego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych jako sądu odwoławczego nie przysługuje środek odwoławczy.